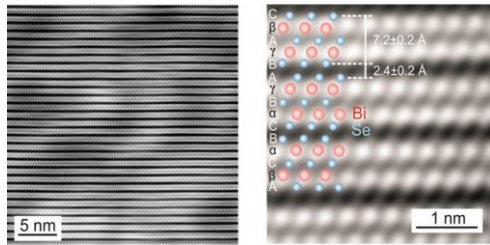

Wspomnienie o Jolancie Borysiuk

Dr hab. inż. Jolanta Borysiuk była wybitną specjalistką w zakresie mikroskopii elektronowej. Pracowała na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego od 2008 roku. Już w okresie swojej pracy magisterskiej, ukończonej w 1995 roku, współpracowała z naszym Wydziałem – częstym przedmiotem Jej prac naukowych były kryształy hodowane na Wydziale Fizyki UW. Ukończyła studia na Wydziale Inżynierii Materiałowej Politechniki Warszawskiej i w 2000 roku obroniła tam doktorat z badań defektów strukturalnych w arsenku galu. Podstaw mikroskopii elektronowej w zastosowaniu do materiałów półprzewodnikowych uczyła się pod kierunkiem prof. dr. hab. Jana Kozubowskiego. Staż podoktorski odbyła na Uniwersytecie Erlangen-Norymberga, w znakomitej grupie prof. Horsta Strunka. Badania prowadziła również w National Center for Electron Microscopy Lawrence Berkeley Laboratory, uznanym centrum mikroskopii w USA. Jej przewód habilitacyjny przeprowadzony został w Instytucie Fizyki Polskiej Akademii Nauk na podstawie prac dotyczących grafenu, które wniosły znaczący wkład w zrozumienie mechanizmu powstawania warstw grafenowych. Po doktoracie zatrudniona była kolejno w szeregu placówek naukowych, w Instytucie Wysokich Ciśnień (Unipress) Polskiej Akademii Nauk, Instytucie Technologii Materiałów Elektronicznych, Instytucie Fizyki Polskiej Akademii Nauk. Wielu naukowców współpracowało z Jolą, gdyż potrafiła otrzymać wyjątkowe zdjęcia, nawet trudnych dla mikroskopii materiałów i struktur.

Wielokrotnie odkrywała nowe fazy materiałowe. Jej obrazy tzw. „cross section”, czy „plane view” wydobywały fascynujące informacje o ciekawych defektach struktury, czy ich propagacji przez tzw. interface. Obrazy z dużą rozdzielczością pokazujące uporządkowanie pojedynczych atomów odsłaniały tajemnice nowych materiałów, które pojawiały się w laboratoriach, takich jak np. grafen, czy nanocząstki. Potrafiła poradzić sobie nie tylko ze strukturami nieorganicznymi, ale i z materiałami organicznymi. Była w trakcie badań nowych faz w magnetycznych izolatorach topologicznych, struktur dwuwymiarowych oraz hybrydowych perowskitów. Osoba skromna, cicha, a bardzo serdeczna i ciepła. Nigdy się nie poddawała, nawet przy bardzo trudnych wyzwaniach badawczych. Była dla nas wielkim autorytetem naukowym w zakresie mikroskopowych badań nanostruktur. W ciągu półtora miesiąca przegrała nierówną walkę o życie z podstępny przeciwnikiem.